

Publicerad 2008-02-25 23:05 av Moa Ahlsén

Tillägnad min bästa vän Daniel

Ur min diktsamling \ "När ungdomen dansar\ "

Han

Den förundran jag känner till denna människa
som då stod framför mig, är något som nu fyller
mitt hjärta med sköra, vackra dagdroppar.

Att månen ändrar färg var gång han blinkar
eller låter sina ord flöda, så som en vild fors
flödar efter en istid, är för mig något större
än jag någonsin kommer förstå.

Att solen skiner lite starkare var gång han ler
och att hans värme sträcker sig så långt att
örnen sprider sina vingar och söker kylan,
ger mig oändigt hopp.

Han uttalar aldrig ord av sorg utan att finna
glädjen längre fram och han tar aldrig min hand
enbart för att värma sin egen.

De svarta stenar han kastar i vattnet
förvandlas till mjuk, vit, oskadad sand
och hans löfte om äkthet kommer han hålla
lika väl som jag håller hans hjärta i min hand.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Moa Ahlsén med Poeter.se id #15719 innehar upphovsrätten